

Nůž

Když procházím z krámu do skladu, mívám malou kuchyňku.

Je tak malá, že se v ní sotva otočím.

Mám tam různé krámy, které je potřeba umýt a vyčistit.

A nůž.

Mám tam vícero nožů, ale tenhle nůž je jiný.

Je obrovský.

Měří od mého lokte až ke konečkům prstů.

Není ani řeznický, tvar neodpovídá ničemu, čím by se dalo krájet nebo řezat maso.

Není ani na štípaní dříví na podpal u kamen. Nemá na sobě takové ty zuby, co tyhle nože mají, když při štípaní najedou na suk. A ani druhá strana není rozklepaná od sekerky.

A přitom se s ním muselo dlouho pracovat. Je sešlý. Držadlo má naprasklé a celé zanesené, od toho, jak ho někdo držel v ruce.

Stále je nepříjemně ostrý.

Nepoužívám ho. Je zabodnutý v malém prkýnku a číhá. Vždy, když projdu okolo, se pomalu kýve ze strany na stranu, jako by mě zdravil.

Když jsou velká vedra, na držadle se dělají malé kapičky něčeho červeného. Hlavně v té prasklině.

Jednou jsem měl spor se svým kamarádem. Já, zadkem opřený o dřez a on ve dveřích kuchyňky. Byla to legrace. Dohadovali jsme se o prkotině a já pronesl: „Ještě slovo a zabiju tě.“ A zvedl jsem ruku.

Přísahám, že mi ten nůž sám skočil do rukou. Rukověť mi zajela do dlaně, jako by tam vrostla, a ostrá špice mířila na kamarádovo hrdlo.

Zmlkli jsme oba.

Opatrně jsem nůž znovu zabodl do prkýnka a poodstoupil jsem.

„To byla jen legrace.“ Řekl jsem směrem ke kamarádovi, ale adresoval to tomu noži. Jenom tak se lehce kýval, jako že to chápe. Nemyslím si, že mě někdo přepadne.

Ale pokud se to má stát, ať je to prosím
v kuchyňce.

Tomáš Dušek
201106021441